

© Ros Ribas

ser-ho o no
per acabar amb la qüestió jueva
de Jean-Claude Grumberg
dramatúrgia i direcció Josep Maria Flotats

Dos veïns es troben sovint al replà de l'escala. Què pot arribar a passar quan un descobreix per internet que l'altre és jueu? Una comèdia signada per un dels autors tràgics francesos més còmics de la seva generació, dirigida i interpretada per **Josep Maria Flotats**.

Nou impromptus truculents i hilarants entre dos veïns que es creuen al replà de l'escala de casa seva. Per a un dels dos, cada trobada és l'oportunitat per preguntar a l'altre pels seus orígens jueus. O com acabar amb l'obstinació de les idees rebudes sobre la qüestió. Una peça que serveix per torçar el coll als prejudicis contra els jueus.

JEAN-CLAUDE GRUMBERG

Pour en finir
avec la question juive

un endroit où aller
ACTES SUD

L'âtre ou pas va ser escrita l'any 2013 i va ser publicada el mateix any per Éditions Actes Sud, sota el títol original *Pour en finir avec la question juive*. Arran d'un augment dels actes antisemites esdevinguts a França a la primavera del 2015, i coincidint amb unes primeres funcions del muntatge al Théâtre Antoine de París, l'autor mateix va decidir canviar-ne el títol per evitar malentesos. El spectacle, dirigit per **Charles Tordjman** i amb **Pierre Arditi** i **Daniel Russo** al repartiment, es va representar ocasionalment en dies alterns durant el març del 2015, i finalment s'estrenarà en temporada el pròxim 3 de novembre.

més informació <http://www.actes-sud.fr> / <http://www.theatre-antoine.com>

La traducció de **Salvador Oliva** que presentem serà publicada en breu per Pagès Editors. Més endavant està prevista una edició amb traducció castellana obra de **Mauro Armiño** amb l'Editorial Milenio

més informació <http://www.pageseditors.cat>

Per tal de ser el màxim complet possible, faig constar als qui continua tocant aquesta qüestió que un professor emèrit de Harvard va comptar fins a 8.612 maneres de considerar-se jueu. Com que ell no es reconeixia en cap, va declarar a la premsa que continuaria les seves investigacions. Jo m'afegixo, modestament però de tot cor, a la seva recerca.+

Jean-Claude Grumberg

Teatre Lliure Gràcia . del 28 d'octubre al 6 de desembre

Ser-ho o no

Per acabar amb la qüestió jueva

de **Jean-Claude Grumberg** dramaturgia i direcció **Josep Maria Flotats**

intèrprets **Josep Maria Flotats i Arnau Puig**

traducció del francès **Salvador Oliva** / escenografia **Alejandro Andújar** /
il·luminació **Albert Faura (a.a.i.)** / interpretació musical **Dani Espasa**

ajudant de direcció **Pep Planas**

construcció d'escenografia **Neo Escenografia SL** / disseny de l'aplicació **Goretti** /
perruqueria **Toni Santos**

coproducció **Teatre Lliure i Taller 75**

espectacle en català

durada aproximada **1h. 20'** sense pausa

08/11 col·loqui amb la companyia després de la funció
emissió **EN DIRECTE!** a partir de les **19:45h.** aprox. a través del web

10/11 a les 18h. Àgora Lliure - UPF

Quan la identitat individual es torna una lluita de trinxeres en contra dels prejudicis
taula rodona amb **Malka González, María Prieto, Martí Sans i Xavier Torrens**

seguiu **#serhoono** al twitter

horaris de dimarts a divendres a les 20:30h.
el dissabte a les 21h.
el diumenge a les 18h.

preus 29"
26" compra avançada
24,50" amb descompte (excepte els dies de l'espectador)
22" (el dimarts i el dimecres, dies de l'espectador)
20" Tarifa Plana Abonats
15" tarifa última fila i Carnet Jove -25

Em fa molt feliç de poder oferir al públic de casa la possibilitat de descobrir Jean-Claude Grumberg, gran autor de teatre, conegut i reconegut . una trentena d'obres (cinc premis Molière, un premi César), totes estrenades amb èxit a França i arreu. però mai encara representat a l'Estat espanyol. A l'agost del 2013, Jean-Claude Grumberg, en un dinar a Saint-Germain-des-Prés, em va oferir el text de *Ser-ho o no* acabat de sortir d'impremta, no arribat encara a les llibreries. A final de la tarda del mateix dia, li vaig dir entusiasmat que volia muntar l'obra i que això seria a l'octubre del 2014. Per raons que no vénen al cas, no va poder ser. Ara, a l'octubre del 2015, sí que ho és.

Ser-ho o no és una obra construïda a partir d'un pretext que consta d'unes converses entre dos veïns d'una mateixa escala, d'horitzons, coneixements i creences antagònics. I en el curs d'aquestes converses, hi palpita d'una manera subjacent el tema de la identitat, com el verb del títol ja indica: la identitat col·lectiva i sobretot la personal, junt amb la tolerància. Temes recurrents en tota l'obra de Jean-Claude Grumberg, que . ancorada en la immediata actualitat. evoca sempre la memòria històrica per discernir la violència o l'absurd del present. Teatre polític en clau de comèdia. Tal com veiem en la tendència de la dramaturgia actual: tornar a escriure obres no ja sobre la política, sinó directament sobre els polítics amb noms i cognoms, com tan encertadament remarca Justo Barranco en un article de La Vanguardia del passat 27 de febrer.

En l'obra de Jean-Claude Grumberg, de la mateixa manera que la pintura figurativa actual ha après molt de la pintura abstracta, *Ser-ho o no* és una obra que ha après molt del teatre de l'absurd i l'ha superat després d'haver-se enriquit de la seva experiència. Jean-Claude Grumberg, per mitjà d'un diàleg incisiu entre els dos personatges i a través d'un humor irresistible i intel·ligentíssim, ens porta a interrogar-nos sobre els temes més importants de la condició humana: el compromís ètic, social i moral amb un mateix, amb propis i estranys, amb la llengua, la cultura, la història. Don som? Qui som? Què som?

Josep Maria Flotats

Aquesta comèdia de Grumberg, redactada en plena maduresa, està enfocada en un tema recurrent a la seva obra: "la qüestió jueva", com diu el subtítol; però com a tema general podríem dir que tracta, d'una banda, de la necessitat que tenim els humans de formar part d'un grup, de voler pertànyer a alguna comunitat, una fe religiosa, una pàtria, una organització, una ideologia, etc.; i de l'altra banda, de la manera de salvar-se dels perills del grup on l'atzar ens ha fet néixer o del que hem triat de pertànyer.

És una obra en la qual Grumberg sembla advertir-nos . molt indirectament, és clar, perquè estem davant d'una obra d'art i no d'un assaig social. del que representa el fet d'abraçar una fe o una identitat qualsevol d'una manera cega, sense la intervenció de la raó, de l'objectivació i jo diria que també de l'escepticisme, almenys d'aquell escepticisme nascut de la consciència de fins a quins límits pot arribar la follia humana.

Grumberg ens porta cap a aquest tipus de reflexió amb una ironia intel·ligent que aprofita les consecucions del teatre de l'absurd i el transcendeix a base d'atorgar un ple sentit a cada frase i cada escena. És, doncs, bàsicament per la forma que **Ser-ho o no** és una obra innovadora que, a més a més, ens diverteix i ens ensenya, que és el que l'art, des de temps immemorials, ens ofereix quan arriba a les qualitats més altes.

Salvador Oliva

Tota l'obra teatral de Jean-Claude Grumberg planteja dalt dels escenaris un problema que ha encarcerat Occident des dels segles obscurs de l'Edat Mitjana: el del poble jueu. La por de l'Altre s'hi ha rabejat durant segles fins a crear un arquetip i l'ésser causant de les conegudes catàstrofes històriques: persecucions, expulsions, holocausts. Grumberg desfà, amb humor, ironia i fins i tot sarcasme, aquests tòpics que van començar com a justificació religiosa i van acabar per infiltrar-se durant segles a la consciència, sobretot l'europea, fins a constituir una mena de ADN en contra dels jueus; recels i suspicàcies soterrades a les ments es converteixen, en un moment determinat i per causes alienes ben explotades, en odi; i només hi ha una possibilitat d'eliminar-lo: la discussió oberta, un debat que tregui a la llum i desmunti aquesta rancúnia històrica que, sense sentit ni raó, té més a veure amb les nostres pròpies i obscures pors que amb l'existència de l'Altre.

Mauro Armiño

la crítica ha dit...

Un teatre de salubritat pública. Mordaç, divertida i profunda, interrogant-se sobre la identitat jueva i l'antisemitisme, *Ser-ho o no*, de Jean-Claude Grumberg, sap dreçar a tothom, en un to alhora seriós i divertit, tendre i commovedor.+

Didier Méreuze (La Croix)

Un diàleg extremadament divertit sobre el judaisme. En aquesta peça tan mordaç, Jean-Claude Grumberg aborda amb molt d'humor qüestions molt serioses. Un humor sense tabús.+

Anne Chépeau (France Info)

Una peça tan hilarant com pertorbadora a l'entorn de la identitat jueva. (...) Una hora i deu de rialles ininterrompudes sobre un tema que podria ser escabrós.+

Sylvie Metzeldard (Marie France)

El espectador es deixa emportar per un ping-pong verbal, sovint molt divertit i contundent. (...) Tot i que s'hi aborden temes seriosos . de l'antisemitisme als camps de concentració, passant pel conflicte palestí. *Ser-ho o no* és en primer lloc una comèdia reivindicativa, nascuda d'una història real.+

Cristophe Levent (Le Parisien)

Un diàleg entre dos veïns que té per força una ressonància particular, tenint en compte l'actualitat. (...) La peça de Jean-Claude Grumberg continua essent una comèdia i no un al·legat polític.+

Marie Pujolas (FranceTV Info)

De vegades ens preguntem si el teatre pot parlar de tot. Sovint, si podem riure de tot. Que podem parlar i riure de tot ho deixen ben clar espectacles que tracten d'un tema extremadament delicat com és la qüestió jueva. *Ser-ho o no* ofereix una hora mordaç i hilarant, amb un desenvolupament que no revelarem aquí, gràcies fins a l'absurd. Grumberg, com fa sovint, juga amb foc. (...) El públic es diverteix mentre rep una lliçó de tolerància tan indispensable com intel·ligent avui dia.+

Armelle Héliot (Le Figaro)

ÀGORA LLIURE - UPF

dimarts **10 de novembre**

Quan la identitat individual es torna una lluita de trinxeres en contra dels prejudicis

taula rodona amb **Malka González, María Prieto, Martí Sans i Xavier Torrens**

Què vol dir ser jueu+, aquesta és la primera i directa pregunta que un dels personatges de *Ser-ho o no. Per acabar amb la qüestió jueva* li fa a l'altre al replà d'una escala de veïns. La primera de moltes més, per entrar en una espiral de prejudicis que acaba sorprenentment i amb la suposició del món com una trinxera d'identitats enfrontades, armades amb un arsenal de prejudicis. Volem parlar d'això, de què vol dir ser jueu avui dia i de com es lluita . o no. en contra dels prejudicis, evidents o latents, des d'una actitud personal. Fins i tot volem parlar de ser jueu per elecció, per tornar a les arrels o per afinitat amb la cultura hebrea. Una decisió identitària que potser comporta una inesperada motxilla carregada d'explicacions.

Gràcia È a les 18h. durada aproximada 1h. 30'

entrada lliure È aforament limitat

Arnau Puig

Barcelona, 1985

És llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona (2011). Ha estat membre de la Jove Companyia del Teatre Nacional de Catalunya durant la temporada 2014. Va participar en el taller per a postgraduats en interpretació dirigit per Lluís Pasqual, dins del cicle Memòria europea del Teatre Lliure la temporada 2012/13. Ha fet altres estudis

d'interpretació amb Josep Costa, Muntxa Alcañiz, Ramon Vila i Txiki Berraondo; de cant amb Marc Vilavella (Memory), Xavier Torras i Daniel Anglès; de clown i màscara a càrrec d'Eduard Guntín i Berty Tovías; del Mètode Linklater amb Lluïsa Sala, un *stage* interpretatiu amb Cristina Castrillo i Bruna Gusberti del Teatro delle Radici, a Suïssa. També ha seguit un curs de doblatge bilingüe amb Núria Mediavilla. Forma part de Taller de Teatre Kaddish des de l'any 1998.

Recentment ha format part del repartiment de *La cena del rey Baltasar*, de P. Calderón de la Barca, dir. Hermann Bonnín (2015); *Estripar la terra*, de Josep Maria Miró, cia. La padrina, i *Vània*, d'Anton Txékhov, dir. Oriol Tarrasón. cia. Les Antonietes (2014). L'any 2013 va participar en *Perduts a la viquipèdia*, d'Anna Manso, dir. Teresa Pombo, i *Stockmann*, adaptació d'*Un enemic del poble* de Henrik Ibsen, dir. Oriol Tarrasón, cia. Les Antonietes. Destaquem també la seva col·laboració en *El árbol de la ciencia*, de Pío Baroja, dir. Txell Roda; *L'Editto Bulgaro*, de Joan Yago, dir. Israel Solà, cia. La Calòrica; *Hurlyburly*, de David Rabe, dir. Gerard Iruveda, i *República Bananera*, de Joan Yago, dir. Israel Solà (2012); *Romeu i Julieta a Gaza*, dir. Ricard Reguant; *Oblideu-vos de nosaltres*, de Tadeusz Róewicz, dir. Evelyn Arévalo; *Mort de Milosz*, dramaturgia i direcció Albert Roig i Joan Fullana, i *Shakespeare per a executius*, d'Israel Solà i Pere Planella, dir. Pere Planella (2011); *Arturo Ui*, de Bertolt Brecht, dir. Israel Solà, Factoria IT10/11; *William Shakespeare's... Romeo & Julieta... ad Aeternum*, dir. Gerard Iruveda, Waltzing Teatre, i *Bert & Brechfast*, a partir de textos de Bertolt Brecht, dir. Carol López (2010).

També ha treballat per a la televisió, en la pel·lícula *El retaule del flautista* (2012), a *Quònimas*, capítol pilot del Màster de realització de Televisió de Catalunya (2011), a les sèries *El cor de la ciutat*, *Porca Misèria*, *18i +*, i al programa *Bit a Bit*. Ha col·laborat també en el curtmetratge *Intruso*, guió i direcció de José Ramón Frías, i en l'emissió radiofònica *Del Diari de la Carlota*, guió i adaptació radiofònica de Rosa Gil.

Josep Maria Flotats

Barcelona, 1939

Actor i director. Es va formar a l'Escola Nacional Superior d'Art Dramàtic d'Estrasburg entre els anys 1959 i 1962. La temporada 1962/63 va formar part de la Comédie de l'Est d'Estrasburg, i el 1963 es trasllada a París fins al 1983, on treballa al Théâtre de l'Œuvre, Théâtre des Arts, Théâtre de la Commune

d'Aubervilliers, Théâtre National Populaire-Chaillet, Théâtre de la Ville, Théâtre Espace Cardin, Théâtre d'Orsay, Théâtre de l'Atelier i Théâtre Antoine. L'1 de gener del 1981 entra a la Comédie-Française. El desembre de 1982 n'és nomenat Sociétaire. El 1983 torna a Barcelona i crea la Companyia Flotats. El 1995 funda el Teatre Nacional de Catalunya a Barcelona. El 1998 crea la seva pròpia productora a Madrid.

trajectòria

1962-1963 Comédie de l'Est. Estrasburg.

Horace de Pierre Corneille. Dir. Hubert Gignoux.

Six Personnages en quête d'auteur de Luigi Pirandello. Dir. Pierre Lefebvre.

La Mégère apprivoisée de William Shakespeare. Dir. André Jaunnot.

Mille francs de récompense de Víctor Hugo. Dir. Hubert Gignoux.

1963 Festival Internacional de Baalbeck. El Líban.

Horace y *La Mégère apprivoisée* de William Shakespeare. Dir. André Jaunnot.

1964

Victor ou Les enfants au pouvoir de Roger Vitrac. Dir. Jean Anouilh. (Productions d'aujourd'hui). De gira per França, Bèlgica, Alemanya, Itàlia, Suïssa i el Marroc.

Théâtre de l'Œuvre. París.

Aurélien de Égérie Mavraki. Dir. Jorge Lavelli.

1965 Théâtre de la Commune d'Aubervilliers, París.

Le Cercle de craie caucasien de Bertolt Brecht. Dir. René Allio.

1966

Théâtre de la Région Parisienne.

La Bonne âme de Se-Tchouan de Bertolt Brecht. Dir. René Allio.

Théâtre des Arts. París.

Petit Malcom contre les eunuques de David Halliwell. Dir. Jacques Rousseau.

1967 Théâtre National Populaire (TNP). París.

Le Roi Lear de William Shakespeare. Dir. Georges Wilson.

L'illusion comique de Pierre Corneille. Dir. Georges Wilson. Es presenta al Festival Internacional de Zurich.

1968 Théâtre de la Ville. París.

S'incorpora com a primer actor a la nova companyia del Théâtre de la Ville de París fundada por Jean Mercure.

Inauguració oficial del Théâtre de la Ville de París amb *Beaucoup de bruit pour rien* de William Shakespeare. Dir. Jorge Lavelli.

Six Personnages en quête d'auteur de Luigi Pirandello. Dir. Jean Mercure.

1969 Théâtre de la Ville. París.

Pizarro et le doleil de Peter Shaeffer. Dir. Jean Mercure.

) *dipe Roi* de Sòfocles. Dir. Rafael Rodrigues.

L'illusion comique de Pierre Corneille. Dir. Georges Wilson.

1970 Festival d'Avinyó - Palais des Papes / TNP. París.

Early Morning de Edward Bond. Dir. Georges Wilson.

1971 Théâtre de la Ville. París.

La Guerre de Troie n'aura pas lieu de Jean Giraudoux. Dir. Jean Mercure (Festival d'Avinyó - Palais des Papes) i gira per la URSS: Moscou i Sant Petersburg).

Les Possédés de Fiódor Dostoievski, versió de Albert Camus. Dir. Jean Mercure.

1972

Théâtre de la Ville. París

Le Cid de Pierre Corneille. Dir. Denis Lorca.

Théâtre de l'Atelier. París.

Le long voyage vers la nuit de Eugene O'Neill. Dir. Georges Wilson.

1974 Théâtre de la Ville. París

La Création du monde et autres business de Arthur Miller. Dir. Jean Mercure.

1975

Théâtre de l'Est Parisien. / Festival d'Avinyó - Palais des Papes.

Othello de William Shakespeare. Dir. Georges Wilson.

Festival de Vaison - La Romaine.

Don Juan ou l'homme de cendres de André Obey. Dir. Jean-Pierre André.

Théâtre Espace Cardin. París.

Le Genre humain de Jean-Edern Hallier. Dir. Henri Ronse.

1976

Théâtre de la Ville. París.

Les Brigands de Friedrich Schiller. Dir. Anne Delbée.

City Center Théâtre New York / Montréal, Ottawa, Toronto i Quebec.

La Guerre de Troie n'aura pas lieu de Jean Giraudoux. Dir. Jean Mercure.

1977

Les Tréteaux de France. París. / gira per França.

Dom Juan de Molière. Dir. Andreas Voutsinas.

Teatre Lliure.

La vida del rei Eduard II d'Anglaterra de Christopher Marlowe, versió de Bertolt Brecht.
Dir. Lluís Pasqual.

Les Tréteaux de France. París. / Festival d'Avinyó - Palais des Papes.

En attendant Godot de Samuel Beckett. Dir. Otomar Krejca.

1978 Théâtre d'Orsay. París.

Zadig ou La destinée de Voltaire. Dir. Jean-Louis Barrault. Compagnie Renaud-Barrault.

1979 Théâtre Antoine. París.

Une drôle de vie de Brian Clark. Dir. Michel Fagadau.

1981 Comédie-Française. París.

L'el·le de gener entra en la Comédie-Française. Hi estrena:

Sertorius de Pierre Corneille. Dir. Jean-Pierre Miquel.

Andromaque de Jean Racine. Dir. Patrice Kerbrat.

Les Caprices de Marianne d'Alfred de Musset. Dir. François Beaulieu.

1982 Comédie-Française. París.

Dom Juan de Molière. Dir. Jean-Luc Boutté.

Le Bourgeois gentilhomme de Molière. Dir. Jean-Laurent Cochet.

El desembre del 1982 és nomenat Sociétaire de la Comédie-Française.

1983 Comédie-Française. París.

Intermezzo de Jean Giraudoux. Dir. Jacques Seyres.

La seconde Surprise de l'amour de Pierre de Marivaux. Dir. Jean-Pierre Miquel.

1984 Companyia Flotats.

Josep Maria Flotats funda a Barcelona una companyia pròpia després d'una memorable representació de *Dom Juan* de Molière que la Comédie-Française va presentar el 23 d'abril de 1983 al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. A causa de l'extraordinària acollida popular d'aquest espectacle, Flotats, que feia el paper de Dom Juan, de forma paral·lela a la creació de seva pròpia companyia, decideix emprendre el projecte del Teatre Nacional de Catalunya. El Conseller de Cultura de la Generalitat, Sr. Max Cahner, que sol·licitava aquest projecte, li va demanar que l'engegués.

Teatre Condal. Barcelona.

Una jornada particular d'Ettore Scola. Dir. Josep Maria Flotats.

1985 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

Inauguració oficial, després d'una profunda remodelació, del Teatre Poliorama de la Rambla, seu de la Companyia Flotats, amb *Cyrano de Bergerac* d'Edmond Rostand. Dir. Maurizio Scaparro (es presenta també al Teatro Pavón de Madrid).

1986 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

El despertar de la primavera de Frank Wedekind. Dir. Josep Maria Flotats.

Per un sí o per un no de Nathalie Sarraute. Dir. Simone Benmussa.

Infantillatges de Raymond Cousse. Dir. Josep Maria Flotats.

1987 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

El dret de escollir de Brian Clark. Dir. Josep Maria Flotats.

1988 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

Lorenzaccio d'Alfred de Musset. Dir. Josep Maria Flotats (es presenta també al Teatro Español de Madrid).

1989 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

El Misanthrop de Molière. Dir. Josep Maria Flotats (es presenta també al Teatro Español de Madrid).

1990-1991 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

Ara que els ametllers ja estan batuts, basat en la narrativa de Josep Pla, creat i interpretat per Josep Maria Flotats (de gira per Catalunya i Frankfurt, es presenta també al Teatro María Guerrero de Madrid).

1992

Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

Cavalls de mar de Josep Lluís i Rodolf Sirera. Dir. Josep Maria Flotats.

Expo de Sevilla '92.

Don Quijote: fragmentos de un discurso teatral de Maurizio Scaparro i Rafael Azcona, basat en *Don Quijote de la Mancha* de Miguel de Cervantes. Dir. Maurizio Scaparro. De gira internacional a Nova York, Espanya, Itàlia, l'Argentina, Xile i Puerto Rico. Es presenta també al Teatre Tívoli de Barcelona i al Teatro María Guerrero de Madrid.

1993 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

Tot assajant Dom Juan de Louis Jouvet i Brigitte Jaques. Dir. Josep Maria Flotats.

1994 Companyia Flotats . Teatre Poliorama.

Cal dir-ho de Eugène Labiche. Dir. Josep Maria Flotats.

Amb aquest espectacle, la Companyia Flotats celebra el desè aniversari i s'acomia del Teatre Poliorama per incorporar-se al futur Teatre Nacional de Catalunya, en fase avançada de construcció.

1995 Teatre Nacional de Catalunya.

És nomenat per Reial Decret Fundador i Primer Director del Teatre Nacional de Catalunya. Flotats dirigeix la creació dels equips tècnics, administratius i artístics. Programa les tres primeres temporades i coordina i supervisa la última fase de construcció i d'equipament del TNC.

1996 Companyia Teatre Nacional de Catalunya.

El 12 de novembre es fa la presentació oficial de la companyia del Teatre Nacional de Catalunya als seus tallers, amb *Àngels a Amèrica* de Tony Kushner, dir. Josep Maria Flotats, mentre s'acaba la construcció de la Sala Gran.

1997 Companyia Teatre Nacional de Catalunya.

El 1 de setembre del 1997 es fa la presentació oficial de la Sala Gran del TNC amb *La gavina* de Anton Txékhov. Dir. Josep Maria Flotats.

1998

El juliol del 1998 s'instal·la a Madrid i crea la seva pròpia Productora, amb la qual estrena *Arte* de Yasmina Reza, i en signa la versió, la producció, la direcció i la interpretació. Es presenta al Teatro Marquina de Madrid i fa gira per Espanya. A Barcelona es presenta al Teatre Tívoli. L'espectacle obté 5 Premis Max de la SGAE 1998 (Millor Espectacle, Millor Productor, Millor Actor, Millor Director i Millor Traducció/Adaptació), el Premi Unión de Actores al millor actor 1998, el Premi Fotogramas de Plata 1999, els Premis Ancora . Oasis 1999, el Premi Cambio 16 1999, el Premi Mayte 1999 i el Premi Teatro Arriaga 2000.

2001 Teatro Real. Madrid.

Così fan tutte de W. A. Mozart. Direcció de escena Josep Maria Flotats. Direcció musical Jesús López Cobos.

2002-2003 Teatro Bellas Artes. Madrid.

París 1940 de Louis Jouvet. Direcció, interpretació, versió i producció Josep Maria Flotats. De gira per Espanya; a Barcelona es presenta al Teatre Tívoli. L'espectacle obté 3 Premis MAX de la SGAE 2002 (Millor Espectacle, Millor Director, Millor Traducció/Adaptació), el Premi Unión de Actores al millor actor 2002, el Premi Ricardo Calvo de la Villa de Madrid 2003 i el Premi Ercilla a la Millor creació dramàtica 2003.

2004-2005 Teatro Bellas Artes. Madrid.

La cena de Jean-Claude Brisville. Direcció, interpretació, versió i producció Josep Maria Flotats. De gira per Espanya. L'espectacle obté el Premi MAX de la SGAE 2004 al Millor Director i el Premi Mayte 2004 al Millor actor.

2007-2008 Teatre Tívoli. Barcelona.

Stalin, basada en la novel·la *Une exécution ordinaire*, de Marc Dugain. Direcció, interpretació, versió i producció Josep Maria Flotats. De gira per Catalunya.

2009 Teatro Español. Madrid.

El encuentro de Descartes con Pascal joven de Jean-Claude Brisville. Direcció, interpretació i producció Josep Maria Flotats.. De gira per Espanya.

2010 Teatro Español. Madrid. / Teatro Arriaga. Bilbao.

Beaumarchais de Sacha Guitry. Dramatúrgia, direcció i interpretació Josep Maria Flotats. L'espectacle rep el Premi Ercilla a la millor producció 2010.

2011

CDN Teatro Valle-Inclán. Madrid.

La mecedora de Jean-Claude Brisville. Dramatúrgia i la direcció Josep Maria Flotats.

Teatre Lliure.

Cartes lliures. L'exili. Dir. Pau Carrió Interpretació Josep Maria Flotats amb Núria Espert.

2012 Teatro Cofidis-Alcázar. Madrid.

La verdad de Florian Zeller. Direcció i interpretació Josep Maria Flotats

2013 Teatre Nacional de Catalunya.

Un Rèquiem per a Salvador Espriu de Xavier Benguerel/Salvador Espriu. Interpretació Josep Maria Flotats amb la OBC, la Coral Polifònica de Puig-Reig i la Coral Càrmina. Direcció Miquel Ortega.

2014 Teatre Nacional de Catalunya / CDN Teatro María Guerrero.

El joc de l'amor i de l'atzar de Pierre de Marivaux. Direcció de la versió catalana i de la castellana Josep Maria Flotats.

2015 Festival de Peralada - Biblioteca del Carme.

Jusqu'à quand? de Jean-Claude Grumberg. Interpretació amb Lluís Claret i direcció Josep Maria Flotats.

premis

Prix Gérard Philipe, 1970.

Premi al millor actor per *La Guerre de Troie n'aura pas lieu* de Jean Giraudoux. Théâtre de la Ville. París.

Prix de la Critique Française, 1980 (l'actual Premi Molière).

Premi al millor actor de l'any per *Une drôle de vie* de Bryan Clark. Théâtre Antoine. París.

Premio Nacional de Teatro, 1989.

Atorgat pel Ministerio de Cultura per la seva tasca teatral realitzada amb la Companyia Flotats.

Premi El Ojo Crítico de RNE, 1999.

Premi de Cultura Comunidad de Madrid, 2002.

Premi de les Artes Escénicas de Castilla-La Mancha, 2003.

Corral de Comedias, Ciudad de Almagro+

condecoracions

Chevalier de la Légion d'Honneur

Imposada per François Mitterrand, President de la República Francesa.

Promogut personalment pel president de la República Francesa, Nicolas Sarkozy, al rang d'Officier de la Légion d'Honneur.

Officer des Arts et des Lettres

Atorgada pel govern francès.

Medalla d'Or al Mèrit a les Belles Arts

Atorgada per S. M. el rei Joan Carles I.

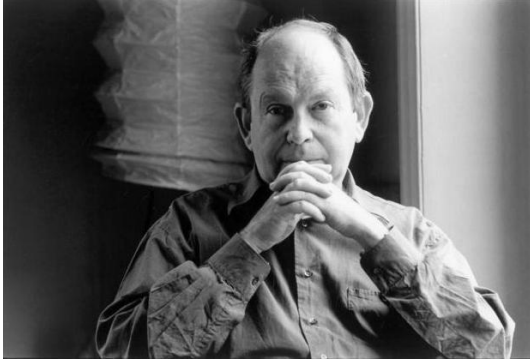
Creu de Sant Jordi

Atorgada per la Generalitat de Catalunya.

Autor

Jean-Claude Grumberg

París, 1939

És autor de teatre i guionista de televisió i de cinema. L'escriptor Claude Roy el considerava l'autor tràgic més divertit de la seva generació. Nascut el 1939, el seu pare va morir essent deportat. Va aprendre a fer diverses feines, com ara de sastre, abans d'entrar a treballar a la companyia Jacques Fabbri. El 1968 comença a escriure teatre amb *Demain une fenêtre sur rue*, seguida de *Mathieu Legros*, *Chez Pierrot*, *Michu*,

Rixe i *Amorphe d'Ottenburg*. Deixant de banda *En r'venant d'expo*, que narra el destí d'una família d'actors que formen companyia durant la Belle Époque, el teatre de Grumberg de seguida porta a escena la nostra història i la seva violència. Amb *Dreyfus* (1974), *L'Atelier* (1979) i *Zone libre* (1990), compon una trilogia sobre l'ocupació i el genocidi. Moltes de les seves peces s'han presentat al Théâtre du Rond-Point: *Iq et Ox*, dirigit per Adel Hakim el 2004; *Mon père. Inventaire* (lectura dramatitzada feta per ell mateix el 2004), *Une leçon de savoir vivre*, dir. Pierre Arditi el 2002 i el 2003, i *Vers toi terre promise*, dir. Charles Tordjman el 2009. És un dels pocs autors dramàtics contemporanis vius de l'escena francesa que s'estudia a l'escola, particularment la seva obra *L'Atelier*. Des del 1999 també ha escrit nombroses peces per a joves.

En cinema, ha estat coguionista de François Truffaut a *Le Dernier Métro* i guionista de *Les Années sandwichs*; de *La Petite Apocalypse*, *Amen*, *Le Couperet* i *Eden à l'ouest*, de Costa-Gavras; de *Le Plus Beau Pays du monde* de Marcel Bluwal (1999), i de *Faits d'hiver* de Robert Enrico (1999). Ha fet també els guions de televisió de *Thérèse Humbert*, *Music Hall*, *Les Lendemain qui chantent*, *Julien l'apprenti* i *93 rue Lauriston*.

Al llarg de la seva trajectòria ha rebut nombrosos premis, com ara el Grand Prix de l'Académie Française, el Grand Prix de la SACD pel conjunt de la seva obra, el Prix de littérature de la Ville de Paris, a banda de 6 premis Molière (3 a millor autor, 2 com a adaptador i un a la millor peça de repertori). També ha rebut un Prix du Syndicat de la Critique per *Vers toi terre promise*, i un premi César al millor guió per *Amen* de Costa-Gavras.

més informació

<http://www.theatre-contemporain.net/biographies/Jean-Claude-Grumberg>

<http://www.franceculture.fr/personne-jean-claude-grumberg.html>

i també, al recorregut **Políticament incorrecte**

Conillet

de **Marta Galán Sala** adaptació i direcció **Marc Martínez**
Montjuïc/Espai Lliure / de l'11 de novembre al 6 de desembre

La llista

de **Jennifer Tremblay** direcció **Allegra Fulton**
Montjuïc/Espai Lliure / del 21 de gener al 14 de febrer

El rey

creació i direcció **Alberto San Juan**
cia. **Teatro del Barrio**
Montjuïc/Espai Lliure / del 4 al 20 de març

L'inframón

de **Jennifer Haley** direcció **Juan Carlos Martel Bayod**
Gràcia / GREC 2016